

Con Nước Rong

Con Nước Rong

Huân Long

Kể từ tháng tám trở đi, nước bắt đầu giựt dữ. Nằm trên ghe, trôi tới nghe con nước vỗ dưới dạ ghe mà sợ. Tiếng rộp rộp như hào cào, Song e vô móp chịu không thấu bị đục lũng. Đã vậy, nằm lắng ngóng tiếng ngáy của cha mà cô thêm sốt ruột. Ông già dường như hồng biết sợ mùa nước lên.

Đã bao lần Song muốn hỏi cha : tí tính chừng nào thì lên bờ mà không dám. Cô áp lại gần gần là y như bao nhiêu can đảm đều trôi sạch. Cũng bởi thấy cha rì mọ đêm đêm ngồi uống khan tô trà đậm, bập hết điều thuốc này tới điều thuốc khác, rồi dán tòn chỉ chít theo vách ghe, cô thấy thương cha vô hạn.

Ông già cặm cùi suốt một đời bám lấy sông nước, hết ngược lại xuôi, cần mẫn chịu đựng, tay chèo, mắt ráo hoảnh, ai hỏi gì hồng nói. Đôi lần bắt gặp cha nhìn miết xuống đáy sông, cô cố thử đoán coi tí tìm gì dưới đó, rồi thấy cha gúc gúc cái đầu quay đi, thở dài sườn sượt, sau đó chun vô mũi nằm, đốt thuốc nhả khói tùm lum, Song biết cha đang nghĩ nhớ chuyện gì đó.

Một thuở, Song nghe cha nói nhóng : sắp tới đám giỗ má mày. Rồi tí im bất, mênh mông tựa con nước đêm khuya. Cô như như thưa với cha : con nghĩ mình lên bờ cho rồi, chớ tí lần sắn trên sông, nhớ hoài chịu gì thấu.

Ông già quắc mắt lên giận dữ, song nghĩ sao lại dằn xuống. Ông nhỏ nhẹ nói với Song : tại mày chưa trải nên không thấu. Chớ má mày bỏ tao, thì tao nỡ bỏ bà sao đành. Tía thường chèo lần quần khúc sông má trượt chun mùa nước giựt và trôi mất xác, lăm lăm cắm sào ở đó đúng đêm má mất để rồi ông già sụt sịt cả đêm.

Chèn ơi, nhớ gì nhớ dữ, nhớ tái nhớ tê, nhớ điên nhớ cuồng, Song tự hỏi sau này cô có chồng, liệu anh có mệnh hệ nào cô có nhớ như tí hôn. Bữa đó coi ông già như mù mị, bị hốt hồn sạch bách, tay chun lặp bập, vấp chạm tùm lum, Song biết thì tí chống chế : già nên sanh tật.

Song biết cha đau cô, ông già đang nhớ má vì đêm rồi cô nghe cha rột rết cái mũi, cô hỏi : tí đau sao đó, tí. Nhưng cha chối băng : ớ, hồi này trời lạnh nên cái mũi sanh bệnh đổ nước sơ sơ, chứ tí đau ồm gì mà mày cảm rầm.

Năm nào cũng vậy, gần ngày giỗ má là tí y hệt vậy. Cái giọng tí nghẹn ngào, nức nở, ai mà không rõ, nhưng tí dẫu quanh. Chỉ khi Song bắt chợt gặp tí lén lấy tấm hình má dán ở căn cước ra coi, cô hỏi : bộ tí nhớ má hả thì ông già lại bẻ ngoặt đề tài sang hướng khác : nè mày hình chụp má mày lịch sự quá thể đó chớ. Hồi đó, tao giỡn chơi ngạo bà thằng cha chụp hình nịnh nên o bé chụp sửa cho bà đẹp, má mày ngất tao muốn đau điếng. Tía nói rồi vạch tay áo lên định đưa cho cô coi vết bầm mà có gì đâu.

Tội nghiệp, ông già lớn lên như chợt nhớ : ủa mà lâu lắc quá rồi, còn để dấu gì nữa. Tao thiệt lẫn thẩn, tí già lắm cảm, đừng trách nghe gái. Cô nghe mà chết điếng cõi lòng, mắt cũng muốn rung rung. Tối đó, chờ cha đi nằm, cô lên ra cuối ghe, thắp một cây nhang, cô lầm thầm khấn má : má ơi, má bỏ ba con chỉ cho tí nhớ hoài nhớ hủy. Má có sống khôn chết thiêng, má ráng dìu dắt cái gánh nặng cho tí đi.

Vậy mà ông già ngửi thoang thoang mùi nhang cũng vọt hỏi lên : mày thắp nhang làm chi đó, con. Song phải nói dối, nhưng ông già chặn đầu chặn đuôi, cô đành phải thưa thiệt : con thấy tí nhớ má rầu rầu hoài, nên con thắp nhang xin má phò hộ cho cha quên đi. Cô nghe lục cục cha cô di động rồi chỉ có tiếng thở dài vang ra.

Từ bận đó, cha cô làm tỉnh. Ông cố tỏ vẻ bình thản mà điệu bộ thì trái hẳn. Ông linh xình trên khúc sông buồn, chèo tới chèo lui, hà rầm quăng tấm lưới xuống xoạch xoạch. Có cá gì đâu mà hốt, tự ông làm rồi tự ông than : khúc sông này thuở nay nhiều cá lắm mà sao giờ quăng hoài hồng có một con. Rồi cha trách ba cái tàu ngoại quốc thả thứ thuốc ôn dịch đi dụ cá đi hết, Song nghe bắt nôn cười mà phải cắn ngón tay cho đừng ra tiếng.

Tâm hồn cha là rứa. Nhớ vợ thì cứ nói nhớ vợ, mắc gì che đây cho khổ. Chung tình bộ ai cũng giống cha sao, tía phải hãnh diện có sao lại dẫu. Song rất mến cha, ngất thân con gái cũng có chừng có mực. Nhiều khi thấy cha sầu, cô ung cha tìm được một người thay chỗ má để hai ông bà hủ hí có nhau, nhưng tía nạt : mày, con nít trăn, đừng bày đặt tính chuyện người lớn. Mày lo cái thân mày, còn việc tao để kệ tao.

Năm nay, nước rong sớm. Con nước rưng rưng suốt ngày, ui ui nhộn nhạo khó chịu. Cữ này, mùa lụt mới dữ đây. Song nghĩ đến sức mạnh của thiên nhiên vật đồ lặn chiêng mọi thứ mà ớn. Tiếng là sóng trên ghe mà nào đã chắc gì, a thần phù gió lộng lên bứt đứt dây dõ, lôi ghe trôi tuồn tuột, va vào cây ngả, đá ngầm cũng tiêu dên chớ bộ.

Nên Song muốn lên bờ, hai cha con kiếm chuyện gì đó sống, chớ bám con nước hoài, giàu có đâu tới phiên. Ngất cái, ông già còn bịn rịn, làm như bỏ sông là tận tiết nghĩa má với cha nên coi mồi cha không khứng.

Cuộc đời sông nước lâu cũng nhàm. Lênh đênh rày đây mai đó, hết ở dòng sông nước đỏ màu gạch, lại chui vào con rạch nước đục nhờ nhờ, ăn cũng nhờ ghe thương hò, uống cũng nhờ dầm ghe dõ nước. Bỏ đi đâu cũng cất người giữ canh ghe, sợ kẻ gian cướp phương tiện thì có nước ngủ bờ ngủ bụi.

Lại thêm, lâu lâu bị tàu tuần xét hỏi, hạch giấy hạch tờ, có đưa ra cũng bị hoành là giấy hết hạn hay bắt làm kiểm điểm này, kiểm điểm nọ. Mấy thầy chú lom lom nhìn Song như nhìn cục mỡ, hỏi tầm xam đủ điều, có cha còn chọc lời ong bướm, gạ gẫm tía lia.

Chừng mấy chả rút đi, tía lại cần nhằn cửi nhử : mấy thằng lác cắc nhìn con gái như ăn cướp. Song phải can ngăn vì đời sông khó trăm bề, lỡ bị úp vung, hồng ai cứu mạng được.

Vậy mà có một dõ, cha con đã neo ghe lại một bến gần thành phố. Ông già định đóng chầu dài lâu. Bấy lâu sống miệt đồng, về thành phố tuy còn là ngoại ô cũng vui vui chút đỉnh. Ghe đậu cạnh một chiếc cầu xi măng, nhỏ như cái hạt mít, xe cộ qua lại xập xình, mỗi lần cầu rung rung, ghe cũng chòng chành theo ngồ ngộ.

Nhưng cái mùi sinh đặc queo khiến Song khó chịu quá. Nó cứ xộc vô mũi ào ào như ai chọc que vô vậy. Nước nổi gì mức lên thấy mà ghê, Song không dám dõ e bị ghê lở thì chết. Bởi vậy mà cha con dõ lẹ.

Cha cô được thể có chuyện đề từ khước mỗi khi cô mở lời này nọ. Ông già cứ lè nhè : thì đó, tao đã nghe mày neo ghe. Chưa lên hẳn bờ, chớ cũng mò dĩa bến đậu, rồi có trụ nổi đâu. Mang tiếng thành phố mà nước còn thúi hơn bãi rác, may mà vọt lẹ chớ ở lâu chắc cũng tá lả bịnh rề rề.

Song nghe cha nói có lý nên cũng xà lơ. Vì dễ gì kiếm được một chỗ ở mà đòi lên bờ hồng biết. Cho nên bênh bồng lại hoàn kiếp bênh bồng. Mà còn ở trên sông nước ngày nào thì ông già cô còn nhớ, nhớ hoài tới bà má cô thôi.